

Defunció del Sr. Cardenal Ricard Maria Carles

El Sr. Cardenal Ricard Maria Carles, arquebisbe emèrit de Barcelona lliurà l'ànima a Déu el dimarts dia 17 de desembre a les 2 de la matinada a Tortosa. Fou prevere de València (1951), bisbe de Tortosa (1969) i, des de l'any 1990 fins al 2004, arquebisbe de Barcelona, essent el nostre Pare i Pastor. El dia 18 de desembre a la tarda Mons. Josep Àngel Saiz va resar un respons davant el seu fèretre instal·lat al Cor de la Catedral de Barcelona. L'endemà, dia 19, a les 11 del matí, acompanyat per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i un bon nombre de preveres i els seminaristes de la diòcesi de Terrassa, participà en les exèquies a la Catedral de Barcelona. El dia 30 de desembre Mons. Saiz Meneses presidí una missa exequial pel Sr. Cardenal difunt a la Catedral de Terrassa. El Sr. Cardenal Ricard Maria Carles rebé sepultura, d'acord amb la seva voluntat, a la Basílica de la Mare de Déu dels Desemparats a València.

El Sr. Cardenal Ricard Maria Carles rebé sepultura, d'acord amb la seva voluntat, a la Basílica de la Mare de Déu dels Desemparats a València.

GLOSSA

Educació des de tots els àmbits

En la reunió d'un consell parroquial, se suscita la conveniència o no de promoure una activitat setmanal de lleure que complementi la formació catequètica que ja s'ofereix. Els temes a abordar entorn la qüestió són diversos i quasi tots cabdals. En destaca un que és previ als altres: és convenient constituir aquest espai educatiu en el lleure? De l'educació, fora de l'àmbit familiar, no se n'ocupa l'escola?

En la societat actual, l'educació no és només patrimoni de l'escola. L'educació, quan és integral i abasta la totalitat de la persona com a tal, suposa la configuració d'uns criteris, d'uns hàbits, d'unes formes de relació i convivència, d'una manera de moure's, d'estar en el món... i de donar resposta als seus qüestionaments. Ben segur que tots estem d'acord que això afecta el conjunt de la vida. Com n'estaríem, d'errats, si oblidéssim que el temps no dedicat a la instrucció acadèmica també és un moment educatiu important. Un temps que —entre tots— possibilita la creativitat, la participació, el servei..., que esdevingui un temps actiu de formació humana i també cristiana.

El compromís educatiu amb els infants i joves es caracteritza per un sentit de mesura, de treball i d'esperança. Un sentit de mesura perquè en l'acció educativa es veu, cada vegada més clarament, que avançar en aquest terreny

no és sinònim de gestos espectaculars o de grans declaracions. L'educació no és el resultat d'un moment brillant, sinó un procés amb el qual anar descobrint quin és el paper a desenvolupar en cada etapa.

Un sentit de treball, com és obvi i evident, perquè la història no és només dels herois, sinó també de la tasca amagada i constant de les persones i grups que creuen en el que fan i en el seu sentit, més enllà del missatge dels èxits escadussers o dels fracassos.

I un sentit d'esperança, malgrat tot, perquè en la tasca adreçada i compartida amb infants i joves, malgrat les dificultats, sempre es poden descobrir avenços, progressos, creixements que permeten albirar que allà, enmig de les dificultats, hi creix quelcom nou —amb tota la fragilitat— i cal saber entrellucar-hi la presència de Déu. Les comunitats cristianes poden mantenir i eixamplar amb il·lusió aquest esperit de mesura, de treball i d'esperança. Poden oferir en les activitats d'educació en el lleure, integrades en el projecte comunitari, un espai educatiu que complementi l'educació en els marcs familiar, escolar, esportiu... «Fills meus, conserveu en pau l'educació que heu rebut. Saviesa amagada i tresor enterrat, de què serveixen?» (Sir 41,14).

Enric Puig Jofra, SJ

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Del dissabte dia 18 al dissabte dia 25 de gener, els cristians de les diferents confessions ens unim en pregària per la unitat. Enguany amb el lema: «És que el Crist està dividit?» (1Co 1,13).

REMEU MAR ENDINS

Aquella trobada ecumènica a Jerusalem

Durant l'any civil que s'ha acabat s'ha celebrat l'Any de la Fe, que el papa Benet XVI va proclamar per a tota l'Església abans de la seva renúncia. Hem viscut l'elecció del papa Francesc i els primers mesos del seu servei a l'Església i al món. Hem assistit als seus primers viatges oficials dintre d'Itàlia —Lampedusa, Assís— i al seu primer viatge internacional, al Brasil, amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut.

S'ha especulat sobre la possibilitat d'un viatge del papa Francesc a Terra Santa ara que fa cinquanta anys d'aquell històric viatge del papa Pau VI a la terra del Senyor durant la celebració del Concili Vaticà II.

Fou el mateix Pau VI el qui va anunciar el seu propòsit als pares conciliaris al final de la segona sessió del Concili, el 4 de desembre de 1963. El viatge va començar el 4 de gener de 1964, ara fa cinquanta anys. El Papa es traslladà primer a Amman, la capital de Jordània, i després a Israel, essent rebut a Meguido, localitat propera a la frontera entre Jordània i Israel. Visità Jerusalem, Betlem i les localitats de Galilea més relacionades amb la vida de Jesús: Natzarèt, Canà i especialment Cafarnaum.

A les vigílies de celebrar —del 18 al 25 de gener— la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, vull destacar el gran esdeveniment ecumènic que va comportar aquell viatge de Pau VI, el primer Papa que visitava els llocs i les rutes que varen seguir Jesús i sant Pere en la seva vida sobre aquesta terra.

A Jerusalem, i precisament a l'entorn de l'Hort de Getsemaní —lloc de l'agonia i la pregària de Jesús abans de la seva passió— s'esdevingué la trobada entre Pau VI i Atenàgores I, patriarca de Constantinoble, cap espiritual de les Esglésies orientals anomenades «ortodoxes». Era el primer encontre de dos mons espirituals allunyats —i àdhuc ofesos entre ells— des de feia cinc segles. Estaven tan distanciats que fins i tot s'havien excomunicat mútuament.

Aquella trobada fou una gran esperança d'uns temps nous. És de justícia recordar aquells dos grans cristians que varen comprendre que l'ecumenisme era un veritable signe dels temps. També ho compregueren els bisbes que varen elaborar els documents del Concili Vaticà II. Hem de recordar i donar gràcies a Déu per aquest fet: el Concili Vaticà II, el 7 de desembre de 1965, va acabar amb l'aixecament recíproc de les excomunionen llençades entre Roma i Constantinoble cinc segles abans.

De fet era ja un fruit de la trobada del gener de 1964. En la declaració final del seu encontre a Jerusalem, Pau VI i Atenàgores I posaven fi a segles de silenci entre la cristiandat d'Orient i la d'Occident amb aquestes paraules: «Ambdós pelegrins, amb la mirada fixa en Jesucrist, demanen a Déu que aquest encontre sigui el signe i el preludi de les coses que han de venir per a la glòria de Déu i la il·luminació del poble fidel. Després de segles de silenci, ambdós s'han trobat ara amb el desig de realitzar la voluntat del Senyor i de proclamar l'antiga veritat del seu Evangeli, confiat a l'Església.»

Preguem, doncs, per la unitat de manera especial durant la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians que ja és a prop. I esperem que aquelles «coses que han de venir» puguin arribar com més aviat millor gràcies a la misericòrdia de Déu i la bona voluntat dels homes.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

JAVIER VITORIA

Justícia i fe

El prevere i teòleg basc Javier Vitoria, membre de Cristianisme i Justícia (CiJ), ha presentat, tot coincidint amb els 30 anys d'aquest centre d'estudis, el llibre *Una teologia agenollada i indignada*. El text recull els principis bàsics de la teologia de CiJ, que treballa per connectar l'anhel de justícia present a l'Evangeli de Jesús amb la realitat social i eclesial del nostre temps.

Per què justícia i fe han d'anar de la mà?

Gràcies a la irrupció de Déu en la història humana, per mitjà de Jesús i del seu Esperit, un altre món —de fraternitat, llibertat i igualtat per a tothom, i de comunió amb la natura— és possible. No obstant això, la injustícia imperant en el nostre món qüestiona frontalment aquesta fe. La gran pregunta plantejada per tant patiment acumulat en la història és: On és Déu? Servir aquesta fe passa necessàriament pel servei a la justícia interhumana com a forma inexcusable de servei o correspondència al Déu amic de la Vida i defensor dels pobres.

Què transmet el llibre?

Una sistematització de la teologia que el Centre ha anat produint a través de les seves publicacions. La perspectiva des de la qual he elaborat la síntesi ha estat lògicament el binomi fe i justícia. El resultat del treball de CiJ em sembla molt valuós per al present i el futur de la missió evangelitzadora de l'Església.

A qui el dirigeix?

Als interessats a fonamentar el seu compromís amb la justícia des de la fe cristiana. I també a molts homes i dones no creients compromesos en les lluites en favor d'un Nou Ordre Internacional i oberts al potencial il·luminador i regenerador de la tradició religiosa de Jesús de Natzeret.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

El baptisme al Jordà i la Pasqua

Només des de la creu i la resurrecció es pot entendre del tot el sentit del baptisme de Jesús al riu Jordà. En baixar dins l'aigua, els qui reben el baptisme confessen llurs pecats i desitgen desfer-se del pes d'una depravació pecaminosa. Què hi fa Jesús aquí?

Lluc, que en tot el seu Evangeli posa una atenció especial en la pregària de Jesús i tot sovint el presenta en estat d'oració —conversant amb el Pare—, diu que Jesús va rebre el baptisme «mentre pregava» (3, 21). Des de la creu i la resurrecció, els cristians ho van veure clar: Jesús, en el seu baptisme, havia carregat el pes del pecat de tota la humanitat sobre les seves espatlles i l'havia sepultat en el Jordà.

La seva actuació pública comença amb aquest posar-se al lloc dels pecadors. La comença amb una anticipació de la creu. En certa manera, ell és el Jonàs veritable que deia als mariners: «Tireu-me al mar, i el mar es calmarà» (Jo 1,12). Tot el sentit del baptisme de Jesús, el carregar-se amb el feix de «tota justícia», es revela en la creu: el baptisme és l'acceptació de la mort pels pecats de la humanitat; i la veu del cel que se sent: «Tu ets el meu Fill estimat», és una referència anticipada de la resurrecció. Així s'entén més que quan Jesús empra la paraula *baptisme* es refereix a la seva mort (Mc 10,38; Lc 12,50).

Només a partir d'aquí es pot entendre el baptisme cristià. D'aquesta manera, el baptisme d'aigua de Joan va quedar ple del baptisme de mort i vida de Jesús.

Joseph Ratzinger - Benet XVI
(*Jesús de Natzeret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Dejar pasar el viento y la tormenta

«**H**ay que decirle al llanto que se pare. / Que la tarde se ha cuajado de lágrimas. / Que el viento huracanado no puede contra las penas.»
Todos deberíamos aprender a comportarnos como lo hacen los árboles al ser azotados por el viento o la tempestad, que los mueve y tortura. Pero el viento siempre *passa* por entre las ramas y las hojas del árbol, aunque desprenda algunas. Es su técnica de siglos: Dejar *passar* el viento y la tormenta.

El poeta Iglesias escribe sobre «un ciprés de mi jardín, hijo del ciprés del Monasterio de Silos». «Joven ciprés, ligero y caprichoso, / que en maceta viniste aureolado / y algo más de la cuenta contemplado, / por ser hijo de papá noble y famoso /... Crecías lateral y perezoso. / Lo horizontal, por fácil te atraía. / Tu empeño, a las estrellas; prefería / mariposas, gorjeos y colores. / Pero vuelves en ti, y te verticalizas. / Ahora asciendes flechado y eternizas, / llevándolos contigo, tus amores.»

El sacerdote, periodista i amic Martín Descalzo, con el que estuve durante el Vaticano II en Roma, compartiendo mesa y residencia, escribió, estando enfermo y atado a la máquina de la diálisis:

—«Puedo reír... cosido por tus lanzas. / Puedo ver... en la oscura noche oscura. / Llego, dolor... a donde tú no alcanzas.»

Siempre he admirado a Beethoven. Nadie ha superado sus sinfonías. Sufrió mucho. No obstante su lema fue: «Alegría en el sufrimiento.»

J.M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

La Sagrada Família és una icona

La Sagrada Família és més que una església cristiana. És un espai on es pot gairebé *tocar* la proximitat del cel a la terra, de Déu a la humanitat. Les formes plàstiques construeixen un espai divers i pertorbador en el qual l'esperit reposa i alhora està alerta.

La mística ha estat convertida en forma i, per tant, la forma obre finestres cap al món diví, exactament com ho fan les icones. La Sagrada Família és una icona de tres dimensions. Cal que els qui la visiten puguin viure'n la dimensió interior, la que Gaudí va exterioritzar.

L'Església catòlica, de la qual Gaudí era fill, és la responsable de dur a terme les finalitats espirituals per a les quals el temple fou pensat i dissenyat. Joan Maragall, el poeta que va captar el caràcter profètic d'aquella construcció que despuntava entre els camps de la plana barcelonina, escrigué: «Al redós d'aquelles pedres ja miraculoses, s'hi congria un món nou: el món de la pau». La Sagrada Família és cridada a ser l'expressió d'un somni de pau, un camí que mena la humanitat al Déu de la pau que escampa el seu Esperit per tota la terra.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 13. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [1Sa 1,1-8 / Sl 115 / Mc 1,14-20]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant Gumer-sind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.
- 14. ■ Dimarts** [1Sa 1,9-20 / Sl: 1Sa 2,1.4-5.6-7.8 / Mc 1,21-28]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. v aC); santa Macrina.
- 15. ■ Dimecres** [1Sa 3,1-10.19-20 / Sl 39 / Mc 1, 29-39]. Sant Pau, ermita a Tebes (Egipte, s. iv); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. vi).
- 16. ■ Dijous** [1Sa 4,1-11 / Sl 43 / Mc 1,40-45]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. i), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.
- 17. □ Divendres** [1Sa 8,4-7.10-22a / Sl 88 / Mc 2,1-12]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.
- 18. ■ Dissabte** [1Sa 9,1-4.10b.17-19;10,1a / Sl 20 / Mc 2,13-17]. Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.
- 19. ■ † Diumenge vinent**, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 49,3.5-6 / Sl 39 / 1Co 1,1-3 / Jn 1,29-34]. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. iii); sants Gumersind, prev., i Servideu, monjo, mrs.

EL BAPTISME DEL SENYOR

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

»Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

▶ Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*
Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R.

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / i seu el Senyor, rei per sempre. R.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots. Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 3,13-17)

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Sóc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu vénis a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer.»

Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 42,1-4.6-7)

Así dice el Señor:

«Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, a quien prefiero. Sobre él he puesto mi espíritu, para que traiga el derecho a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, el pábilo vacilante no lo apagará. Promoverá fielmente el derecho, no vacilará ni se quebrará, hasta implantar el derecho en la tierra, y sus leyes que esperan las islas.

»Yo, el Señor, te he llamado con justicia, te he cogido de la mano, te he formado, y te he hecho alianza de un pueblo, luz de las naciones. Para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la prisión, y de la mazmorra a los que habitan en las tinieblas.»

▶ Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R.

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R.

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo un grito unánime: «¡Gloria!» / El Señor se sienta por encima del agua-cero, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Está claro que Dios no hace distinciones; acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envio su palabra a los israelitas, anunciando la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 3,13-17)

En aquel tiempo, fue Jesús de Galilea al Jordán y se presentó a Juan para que lo bautizara. Pero Juan intentaba disuadirlo diciéndole: «Soy yo el que necesito que tú me bautices, ¿y tú acudes a mí?» Jesús le contestó: «Déjalo ahora. Está bien que cumplamos así lo que Dios quiere.»

Entonces Juan se lo permitió. Apenas se bautizó Jesús, salió del agua; se abrió el cielo y vio que el Espíritu de Dios bajaba como una paloma y se posaba sobre él. Y vino una voz del cielo que decía: «Este es mi hijo, el amado, mi predilecto.»

El baptisme del Senyor. Pintura d'El Greco, Fundació Tavera (Toledo)

🔊) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Baptisme de Jesús i justícia del Regne

La versió mateuana del baptisme de Jesús ofereix la resposta de Jesús a la resistència de Joan Baptista a batejar-lo. Són els primers mots de Jesús en l'Evangelio de Mateu i resulten veritablement paradigmàtics per a tot Mateu. Diu Jesús a Joan: «Convé que complim tota justícia». Tres mots molt significatius. Vegem-ho.

En primer lloc, el verb *complir*, en el sentit de realitzar amb plenitud, portar a la plena realització. És el mateix mot que emprarà Jesús més endavant, en el sermó de la muntanya, en parlar de «realitzar plenament» tota la llei (Mt 5,17). Mentre els deixebles *fan* o també *guarden* els manaments de la llei, Jesús els porta a la seva ple-

na realització. El que només es podia entreveure es fa plenament palès.

El segon mot utilitzat per Jesús és encara més significatiu. És el mot *justícia* que el text que llegim tradueix com «tot el que és bo de fer». Com es justifica aquesta traducció? Diguem d'entrada que el mot justícia és un mot central a Mateu. Apareix fins a set vegades, sempre en textos només mateuans (3,15; 5,6.10.20; 6,1.33; 21,32).

En principi el mot significa una exigència (jurídica) que cal complir. Però, si atenem al contingut en l'Evangelio de Mateu, no només es refereix a la llei, sinó més aviat al projecte de Déu que Jesús vol realitzar. Es tracta de realitzar plenament tot el que Déu ha planejat per al poble i per a la

humanitat. En el fons, és el projecte del Regne (Mt 6,33).

Ara bé, hi ha un tercer mot en l'expressió de Jesús: es tracta de realitzar plenament *tota* justícia. Per tant, no d'una justícia especial de Jesús sinó de «tot el que és just», «tot el que porta a la implantació del Regne». La justícia no singularitza Jesús sinó que Ell és el primer que la fa realitat. Però no solament en el baptisme, en tots els gestos i les paraules de la seva vida. Per això, la justícia del Regne (6,33) l'haurem de fer tots els seguidors de Jesús, però caldrà discernir-la i esbrinar-la, com Jesús en el baptisme. Tots hem de realitzar la justícia: són les obres del Regne.

Oriol Tuñí, SJ

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 11, a les 10 h. Presideix l'acte de creació del Fòrum d'Associacions Catòliques del Bisbat de Terrassa.

A les 12.30 h. Presideix la sessió de clausura del Tribunal per a l'estudi d'un miracle atribuït al beat Pere Tarrés, prevere.

Des d'aquest diumenge dia 12 fins al divendres dia 17. Practica els Exercicis Espirituals amb els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola a Pozuelo de Alarcón (Madrid).

Dissabte dia 18, a les 10 h. Presideix la sessió de constitució del Consell Pastoral Diocesà.

Diumenge dia 19, a les 10.30 h. Celebra l'Eucaristia en l'inici de ministeri de rector de Mn. Joan d'Arquer a la parròquia de Sant Pere de Vilamajor.

A les 12 h. Celebra l'Eucaristia en l'inici de ministeri de rector de Mn. Joan d'Arquer a la parròquia de Sant Antoni de Vilamajor.

A les 13.30 h. Presideix l'acte d'inici de ministeri de rector de Mn. Joan d'Arquer a la parròquia de Sant Julià d'Alfou.

▶ NOTÍCIES

Les II Jornades Transmet! Els dies 14 i 15 de desembre es varen dur a terme les II Jornades Transmet! amb el títol «Quan el servei esdevé Bona Nova». Coordinades des de les delegacions episcopals de Càritas, Apostolat Seglar i Pastoral Universitària i Món de la Cultura, han tractat de l'acció caritativa i social de l'Església i la Nova Evangelització. Les Jornades es van obrir el dissabte dia 14 al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès amb les paraules del Sr. Bisbe de Terrassa i la conferència de Mons. Carlos Osoro, arquebisbe de València i president de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola. Tractà el tema: «Quan el servei esdevé Bona Nova». A la tarda hi hagué una taula rodona que presentà l'acció caritativa de l'Església a través d'experiències concretes. Féu de moderador el Sr. Salvador Obiols, director general de Càritas

diocesana i intervingueren la Sra. Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya, el Sr. Eusebio Ergueta, membre de la Delegació de Pastoral Obreira, la Sra. Concepció Cabanes, de Mans Unides, i la Sra. Pilar Taché, secretària general de Càritas diocesana. Seguí la conferència del Sr. Carlos Losada, professor i antic director d'ESADE que parlà sobre: «Una economia al servei de les persones.»

Actes culturals. El mateix dissabte hi hagué dos moments culturals. A la 1 del migdia, al Casal Borja, Pere Moliner interpretà «Herois anònims: cant a tots els voluntaris». I a les 10 de la nit, al Monestir de Sant Cugat, un concert solidari a benefici de la Marató de TV3, on s'interpretaren fragments del *Mesies de Händel* i dels *Pastors a Betlem*.

El diumenge dia 15, cloenda. El diumenge dia 15 a la Fundació Busquets de Terrassa es presentaren diversos testimonis sobre: «La pobresa com a lloc evangelitzador». Intervingueren sor Eduarda Vergara, visitadora provincial de les Filles de la Caritat i un representant de la Comunitat del Cenacle de Fogars, ubicada a Fogars de Montclús (Montseny). Moderà la Sra. Núria Gispert, antiga directora de Càritas Espanyola.

Les Jornades es van cloure a la Catedral amb la celebració, a les 12 del migdia, de la Missa en ritus hispanomossàrab, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, que aquell dia celebrava el 12è aniversari de l'ordenació episcopal.

El Sr. Bisbe assisteix al Pessebre Vivent de Cerdanyola. El diumenge dia 15 de desembre, Mons. Saiz Meneses va assistir a la representació del Pessebre

Vivent a la parròquia de la Mare de Déu del Roser, a Cerdanyola del Vallès. Organitzat per l'esplai El Roser, es realitzà al pati de l'escola Els Saltells. Va assistir-hi la Sra. Alcaldessa de Cerdanyola del Vallès.

Celebració de Nadal a l'Escola Diocesana de la Salut. El dijous dia 19 de desembre a la tarda, Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració del Nadal a l'Escola Diocesana Mare de Déu de la Salut, a la ciutat de Sabadell. El Sr. Bisbe presidí la pregària a la nova capella de l'escola, saludà els responsables, els professors i el personal no docent desitjant-los un Sant Nadal compartint un refrigeri amb ells. Finalment es reuní amb els responsables de Pastoral del centre escolar i va ser informat dels projectes i activitats per al segon trimestre del curs.

Mn. Ramon Villarino, administrador parroquial de Sant Feliu del Racó. El Sr. Bisbe ha nomenat Mon. Ramon Villarino Pérez administrador parroquial de la parròquia de Sant Feliu del Racó. Aquesta parròquia es troba al terme municipal de Castellar del Vallès i forma part de l'Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud.

▶ AGENDA

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians:

• Terrassa:

—**Dissabte dia 18 de gener a les 17.30 h.** Conferència sobre Ecumenisme, a la sala capitular de la Catedral.

—**Dimarts dia 21, a les 21 h.** Pregària unida a la parròquia de Sant Josep.

—**Dissabte dia 25, a les 20.30 h.** Pregària de cloenda de l'Octavari: Vespres, presidides per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, a la Catedral.

• Rubí:

—**Dimecres dia 22, a les 20 h.** Pregària conjunta amb l'Església evangèlica, a la parròquia de Sant Pere.

REMAD MAR ADENTRO

Aquel encuentro ecuménico en Jerusalén

Durante el año civil que ha terminado se ha celebrado el Año de la Fe, que el papa Benedicto XVI proclamó para toda la Iglesia antes de su renuncia. Hemos vivido la elección del papa Francisco y los primeros meses de su servicio a la Iglesia y al mundo, Hemos asistido a sus primeros viajes oficiales dentro de Italia —Lampedusa, Asís— y a su primer viaje internacional, a Brasil, con motivo de la Jornada Mundial de la Juventud.

Se ha especulado con la posibilidad de un viaje del papa Francisco a Tierra Santa, con motivo de cumplirse los cincuenta años de aquel histórico viaje del papa Pablo VI a la tierra del Señor durante la celebración del Concilio Vaticano II.

Fue el mismo Pablo VI quien anunció su propósito a los padres conciliares al final de la segunda sesión del Concilio, el 4 de diciembre de 1963. El viaje comenzó el 4 de enero de 1964, hace ahora cincuenta años. El Papa se trasladó, primero a Amán, la capital de Jordania, y después a Israel, donde fue recibido en Meguido, localidad próxima a la frontera entre Jordania e Israel. Visitó Jerusalén, Belén y las localidades de Galilea más relacionadas con la vida de Jesús: Nazaret, Caná y especialmente Cafarnaúm.

En vísperas de celebrar —del 18 al 25 de enero— la Semana de Plegaria por la Unidad de los Cristianos, deseo destacar el gran acontecimiento ecuménico que comportó aquel viaje de Pablo VI, el primer Papa que visitaba los lugares y las rutas que siguieron Jesús y san Pedro en su vida sobre esta tierra.

En Jerusalén, y precisamente en el entorno del Huerto de Getsemaní —lugar de la agonía y la plegaria de Jesucristo antes de su pasión— se produjo el encuentro entre Pablo VI y Atenágoras I, patriarca de Constantinopla, cabeza espiritual de las Iglesias orientales llamadas «ortodoxas». Era el primer encuentro de dos mundos espirituales alejados —e incluso ofendidos entre sí— desde hacía nada menos que cinco siglos. Estaban tan distanciados que incluso se habían excomulgado mutuamente.

Aquel encuentro fue una gran esperanza de unos nuevos tiempos. Es de justicia recordar a aquellos dos grandes cristianos que comprendieron que el ecumenismo era un verdadero signo de los tiempos. También lo comprendieron los obispos que elaboraron los documentos del Concilio Vaticano II. Hemos de recordar y dar gracias a Dios por este hecho: el

Concilio Vaticano II, el 7 de diciembre de 1965, terminó con el levantamiento recíproco de las excomuniones lanzadas entre Roma y Constantinopla cinco siglos antes.

De hecho, era ya un fruto del encuentro del enero de 1964 en Jerusalén. En la declaración final de su encuentro en Jerusalén, Pablo VI y Atenágoras I, ponían fin a siglos de silencio entre la cristiandad de Oriente y la de Occidente con estas palabras: «Ambos peregrinos, con la mirada fija en Jesucristo, piden a Dios que este encuentro sea el signo y el preludio de las cosas que han de venir para la gloria de Dios y la iluminación del pueblo fiel. Después de siglos de silencio, ambos se han encontrado ahora en el deseo de realizar la voluntad del Señor y de proclamar la antigua verdad de su Evangelio, confiado a la Iglesia.»

Recemos, pues, por la unidad de manera especial durante la ya próxima Semana de Plegaria por la Unidad de los Cristianos. Y esperemos que aquellas «cosas que han de venir» puedan llegar cuanto antes gracias a la misericordia de Dios y a la buena voluntad de los hombres.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa